

„Vynasnažím se pomoci, ale nic nemůžu zaručit. Lhůta pro bezpečné získání dítěte zpět je krátká,“ pronesla Connie.

„Jenom týden,“ přitakal Francis Lyle, „a to za předpokladu, že při narození nedošlo k dalším komplikacím, které mohly naší vnučce potenciálně ublížit.“

„Auroře,“ dodal Johannes. „To jméno vybrala Tara. Rád bych, abychom jí tak říkali.“

Francis Lyle přikývl. „Auroře, ano. Jakmile jsme slyšeli, co se stalo, mluvil jsem s pediatřičkou. Řekla mi, že podle jejích zkušeností nebude nikdo mimo zdravotnické zařízení dostatečně vybavený na to, aby se o ni náležitě postaral. S ohledem na to, že Auroru... vzali naší dceři... moc brzo...“

„Chápu,“ ujistila ho Connie. „Měli bychom předpokládat, že nám ode dneška zbývá pět dní. Můžu vidět tu žádost o výkupné?“

Francis Lyle zvedl z okraje ředitelova stolu list papíru a podal jí ho. „Poslali ho přes mého účetního, který je zároveň naším blízkým rodinným přítelem.“

Connie text přečetla nahlas.

„Zvolte proces tzv. dávkování a v několika transakcích nakupte kryptomince cratercoin. Přesuňte je do digitální peněženky podle přiloženého návodu. Po přijetí peněz pošleme polohu dítěte.“

„Kryptoměna. Chytré. Ta se téměř nedá vysledovat,“ podotkla Connie. „Zaplatíte?“

„Policie radila nedělat to. Podle nich není po uhrazení výkupného o nic pravděpodobnější, že unesenou osobu vydají,“ odpověděl Le Fay.

„Zaplatíme,“ prohlásil vzápětí Francis Lyle tónem, jenž nepřipouštěl odpor.

„A dohlédne policie na převod té kryptoměny? Peníze, respektive v tomhle případě jejich ekvivalent, bude potřeba monitorovat.“

„Policie souhlasila, že bude spolupracovat s mým účetním,

ten bude nákup a převod zařizovat. Digitální peněženku už máme vytvořenou. Můžu vás ujistit, že z naší strany proběhne každý převod včas. Prostředky na to už jsou vyhrazené. Nedáme únoscům záminku, aby malé ublížili.“

„Dobrá,“ řekla Connie. „Vaše rozhodnutí chápu. Ale jedná se o zvlášť riskantní situaci. Nezlobte se, že teď budu velmi přímočará, ale dostali jste nějaký důkaz o tom, že je Aurora naživu?“

„K e-mailu bylo přiložené video. Udělali jsme z něj snímek. Tady.“ Francis Lyle jí podal druhý list papíru.

Holčička měla pevně zavřené oči. Byla zabalená v obyčejném bílém ručníku, z něž jí vykukoval jen droboučkový obličej a paže. Mohl to být jakýkoliv nahodile vybraný novorozenec, kdyby v rohu snímku nebyla vidět část tváře, která nepochybně patřila Taře Cameronové.

„Hledá policie odesílatele toho e-mailu?“

„Bylo nám řečeno, že ho poslali přes nějaký router, co se postaral o anonymitu odesílatele,“ začal vysvětlovat Johannes. „Funguje to tak, že e-mail přeletí od odeslání po doručení z jedné strany světa na druhou tolikrát, že na vysledování odesílatele není žádná naděje.“

„A byli jste schopni únosce informovat o tom, že e-mail dorazil a že máte v úmyslu zaplatit?“ vyptávala se dál Connie.

„Ano,“ potvrdil Johannes. „Vyžádali jsme si denně nové video s doloženým datem.“

„Dobře. Přepošlete mi je, jestli můžu poprosit. Potřebuju vidět všechno, co vidí policie. Mohla by se tam objevit nějaká drobnost, o níž vím díky informacím tady, ale policie si neuvědomí, že je relevantní.“ Connie papíry vrátila.

„Chci ji vidět!“ vykřikla Keira Lyleová. Oči všech přítomných se na ni otočily. „Chci vidět svoji holčičku. Teď hned. Nechci dál čekat. Potřebuje mě.“

Francis Lyle si povzdechl a natáhl k manželce ruku, ale ta před ním couvla.